

Sygn. akt II CSK 832/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa M. C.

przeciwko W. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. i A. Spółce Akcyjnej z siedzibą w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej W. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa 1782/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i w związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej

wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany W. spółka z o.o. z siedzibą w B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2 czerwca 2015 r., oddalającego jego apelację oraz apelację pozwanego A. S.A. z siedzibą w K. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 3 września 2014 r., w sprawie z powództwa M. C. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżąca podniosła, że w niniejszej sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 647¹ § 2 zd. 2 k.c. budzącego poważne wątpliwości i wywołującego rozbieżność w orzecznictwie sądów, w zakresie wykładni oświadczenia woli inwestora w przedmiocie wyrażania sprzeciwu na zawarcie przez wykonawcę umowy o podwykonawstwo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak zostało przyjęte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07,

niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie występuje tak rozumiana przesłanka, o której mowa w 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Trzeba zwrócić uwagę, że przedstawiona przez skarżącą problematyka była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008, nr 11, poz. 121, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2014 r., V CSK 124/13, OSNC-ZD 2015, nr 1, poz. 15, z dnia 16 kwietnia 2014 r., V CSK 296/13, niepubl., z dnia 27 maja 2015 r., II CSK 483/14, niepubl., z dnia 18 czerwca 2015 r., III CSK 370/14, niepubl., z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 551/14, niepubl.). Skarga kasacyjna nie zawiera dostatecznych argumentów, które uzasadniałyby w świetle szczególnych okoliczności faktycznych sprawy na ponowne zajęcie stanowiska w kwestii wykładni art. 647¹ § 2 k.c.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.